

Stále spolu

On sedí za oprýskaným stolem a čte si v novinách. Ona postává u okna se záclonkami. Záclonky jsou květované a prací.

Ona, opřena o parapet, je čím dál drobnější a už jen málokdy snívá, on, rozvalen na židli, je stále hranatější a už jen zřídka drzý.

On má na sobě dlouhý černý svetr až ke krku. Ona kdysi bílou zástěrku, kterou si občas ze zvyku popotáhne.

Přesto si jsou tak nějak podobní.

„Co je v novinách, táto?“ zeptá se ho jako každý den. Kromě neděle. To se neptá. To noviny nevychází.

„Ale nic, to víš, ženo, nestojí to za řeč,“ zabrblá a nasliní si prst.

Jo, nestojí za řeč, to určitě, však ona ví, že je celý svět naruby. Praskavě přešlápne z levé na pravou. Jen aby ještě nebyla válka, napadne ji, ale nahlas neřekne nic, protože už není dítě, aby říkala vše, co si myslí. Tatínek by ji stejně okřikl, ať neplácá hlouposti. Ale když ona se opravdu bojí. Zítra upeču buchtu, usmyslí si a popotáhne si zástěrku.

Pokojem zašustí zhusta potíštěný list novinového papíru a tatínek spokojeně mlaskne.

Aha, tak to Sparta včera přece jenom vyhrála, posoudí maminka situaci a v chřípí kostnatého nosu ji nelibě štípne. Kuře! Snad se nestihlo spálit! Vyndá z trouby škvíčící se pečinku a s úlevou obhlíží do zlatova upečenou kůžičku. Stihla to jen tak tak. Aspoň, že u nás v bytě je pořádek. Všechno je tak, jak má být. Ať si venku třeba padají trakaře.

Dva obstarožní talíře z pravého porcelánu obloží stehýnky, kouřícími hromádkami žlutých brambor a trochou majonézy.

„Pojď, táto, dem jíst.“

Tatínek odloží noviny, ale ne úplně, jen trochu, aby mohl i během poledního žvýkání hltat článek o slavném letenském vítězství.

„Namoč si, tatínku, ten opečánek do majonézy,“ radí mu maminka a tatínek to bezmyšlenkovitě udělá. Právě je totiž středním útočníkem na vzorně střiženém zeleném pažitě. A pak chvíli i levým křídlem. Maminka, která je pořád jen a jen maminka, ho nevraživě pozoruje a tajně mu to závidí.

„Tatínku, taky ti z toho tečou sliny?“ snaží se ho vrátit zpátky k sobě.

„Spíš mě tlačí břicho,“ zavrčí tatínek.

„Di, ty hloupý, a z čeho?“

Z tebe, má už na jazyku, ale raději ta dvě slova spolu s rozvařenou bramborou zase spolkně a neřekne nic. Není už dítě, aby musel říkat všechno, co si myslí. Pak však zničehonic zaúpí, odloží rozečtené noviny vedle nedojedeného talíře a prudce vstane od stolu. Vztyčí se a

v tom vytahaném černém svetru vypadá trochu jako ohořelý františek. Z nohou sklepne smrduté trepky, lehce přitom zavravorá a s heknutím se svalí na rozvrzanou pohovku ozdobenou třemi nehezkými polštářky. Naskládá si je pod hlavu a zavře oči.

Maminka zmateně sklízí ze stolu. Talíře se zbytky oběda odnese do kuchyně, večer si to přihřejí. Teď si dají kávičku.

Za chvilku se vrací do pokoje se dvěma růžovými hrnečky turecké kávy, s kostkou cukru pro ni a s kapkou mléka pro něj. Opatrně, aby nepobryndala naškrobený háčkovaný ubrus, je postaví na stůl, ouškem pěkně doprava. Potom, skládajíc rozečtené noviny, aby to ke kávičce měli pěkné, škobrtne očima o nevýrazný titulek.

Světznámý modernista zemřel

Z umaštěné fotografie hned vedle zprávy o skonu slavného umělce na ni zírá malíř v dlouhém černém svetru až ke krku a kalhotách z rezavého manšestru. Ztěžka polkne. Zdvihne svou šedivou hlavu a zasněným pohledem ulpí na obraze s bílými svícny kaštanů visícím v hnědém rámu nad pohovkou s ležícím tatínkem. Drobná ramínka se jí zvednou a zase se kamsi propadnou.

„Tak to vidíš, táto, už to má za sebou...“, povzdechne si nahlas. V oku ji zapálí slza kulatá jako hrášek.

„Nebul,“ utrhne se na ni tatínek, „dyk už nejsme děti. Vy ženský vždycky hned brečíte.“

Tak já ti tady peru záclony, přiřívám knoflíky a peču buchty a ty jsi na mě takhle ošklivý, pomyslí si dotčeně, ale nahlas neřekne nic.

Tatínek se zatím na pohovce posadí a neohrabaně ze sebe stáhne černý svetr. Jak ho pohodí na zem, uvolní se z něj pár černých chomáčků. Pak si zase lehne, tváří ke zdi a zadkem k ní, a přes hlavu přetáhne oranžovou larisu.

„Tatínku, copak to děláš?“ zeptá se s nesnesitelnou něhou a mžourá na něj skrz páru stoupající z netknutých hrnků.

„Hovno,“ pronese tatínek do zdi, ale bůhví, co si opravdu myslí.

Ona povzdechne, hlasitě usrksne chladnoucího turka a uvelebí se ve svém křesílku. Štěstí, že jsme tenkrát toho malíře v bedně našli. Vždyť to on nám dal náš první degret! Co bychom si jen bez něj počali! Vrásčítýma rukama popadne jehlice, klubko několikrát párané černé vlny a dá se do práce...